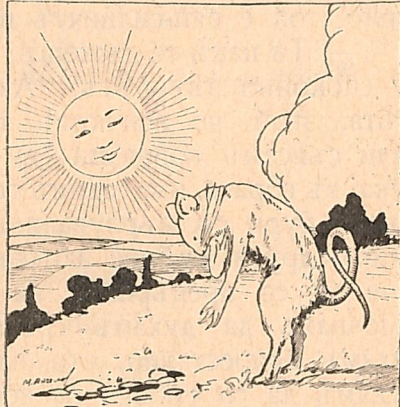

лила. Безъ тебе всичко би загинало. Не си ли ти най-силното на свѣта?

— Всичко това е хубаво — отговорило слънцето усмихнато. Но бедата е тамъ, че азъ съвсемъ не съмъ най-силното на свѣта. Има други по-силни отъ мене.

—Кои сж тѣ?—съ очудване попитало мишлето.

—Нима ти не знаешъ? По-силенъ отъ мене е облакътъ. Щомъ поиска само, той застава предъ менъ и ми закрива цѣлата земя, всичкитѣ хора... И виждатъ тогава тѣ, че не винаги азъ съмъ най-силното на свѣта. Ако ти наистина искашъ да видишъ най-силното, трѣбва да отидешъ при облака.

Отишло мишлето при облака. Облакътъ го попиталъ

— Защо си дошло при мене, малко мишленце?.

— Дойдохъ, — отговорило мишлето — да видя, най-силния и най непобедимия на свѣта. Бѣхъ при слънцето и то ме изпрати при тебе! Когато поискашъ — казва то за тебе — ти му закривашъ цѣлата земя. Вѣрно ли е това?

— Че е вѣрно, вѣрно е, но не е тамъ работата... Трѣбва да ти кажа, че и азъ не съмъ най-силниятъ. Иди по-добре при вѣтъра, защото той е много посиленъ отъ мене. Само като духне и започва да ме носи на всички страни. Тогава азъ не зная, на кжде летя и какво правя... Не, братко, вѣтърътъ е посиленъ отъ мене.

Тогава мишлето отишло при вѣтъра. Надулъ се вѣтърътъ да попита мишлето, и малко останало да го отнесе.

— Защо си дошло при мене?

— Искамъ да видя най-силния на свѣта — отговорило то. Бѣхъ при слънцето, а то ме изпрати при